

Ми пропонуємо вашій увазі добірку віршів Тамари Шкіндер.

Коментувати вірші немає потреби, вони самі говорять про себе. Талановиті вірші – це живі, іноді криваві шматки душі, які потрібні для відкриття неперестанної сили душевного опору. Опору злу, несправедливості, спливаючим рокам в решті-решт. А ще справжня поезія – це вічне освідчення в коханні до людини, до природи, до рідної землі. І глибоке осмислення свого буття.

Мені здається, що все, перераховане вище, має місце у віршах зорянки Тамари Шкіндер. Це далеко не перша її публікація, хоча до збірки власних поезій ще справа не дійшла. А жаль.

Випускниця Львівського університету ім. Івана Франка, Тамара Андріївна зараз працює доцентом кафедри економічної теорії Міжнародного університету РЕГІ ім. Степана Дем'янчука. Підготувала до друку навчально-методичні посібники з мікроекономіки і макроекономіки. Спеціальність Тамари – економічна кібернетика. Мені не хочеться повторювати затертий словесний штамп, що економіка і поезія, на перший погляд, речі несумісні (чи там математика і поезія). Спір між „фізиками” і „ліриками” вичерпав себе ще у 60-х роках ХХ ст. В душі людини повинна завжди звучати музика, якщо людина вважає себе повноцінною.

Ліна Костенко, Анна Ахматова, Борис Пастернак, Марина Цвєтаєва – ось поети, творчістю яких захоплюється Тамара Шкіндер. Із рівненських відмічає Ганну Войнарович і Олександра Смика.

Тамара себе не вважає поетом, хоча, перефразуючи Бориса Олійника, сказала якось, сміючись: „Я широко відомий поет у вузькому колі своїх друзів”.

Ми впевнені, що після нашої публікації це коло стане набагато ширшим.

С.СЕРГІЄВСЬКИЙ.

ЗНАК ДОБИ

З терезами старенька стояла...
Сніг січе, аж згинає в дугу.
І як докір табличку тримала:
„Перевірте свою вагу!”

Власне влучно ось так: „Перевірте!”
Добре зважте хоча б за п'ятак.
І до сотої долі відміряйте все,
Чому ми живемо не так.

В закоцюрблених пальцях істина
Загубилась, як слід на снігу.
Поривається стомлено, стиснено:
„Перевірте свою вагу!”

І проходимо мимо виважено,
Нас турбує на мідяр „своє”
Знак доби: не заслужено, скривджено
З терезами старенька стає.

Її погляд обпалює душу,
Сніг січе аж згинає в дугу.
Переконана, впевнена – мушу
Перевірити свою вагу.

Вирує золотом осінній падалист,
Танцює вальс у сонячнім промінні,
І горобина в тисячі намист
красується...

П'є молоде вино із яблук-дичок –
терпкуватий трунок
Із присмаком печалі заодно,
Немов сумний, осінній поцілунок.

Стоять в зажурі верби молоді,
Крокує осінь тихою ходою,
То розсипає листя по воді,
То шелестить прив'ялою травою.

Сріблясто літо бабине летить,
Спішить життя у далечинь незнану,
Як геніально, що прекрасна мить
Спинилася під пензлем Левітана.

...Короткозорий вечір заблукав
І опустився на кленові плечі.
Кого шукав? За ким він сумував?
З ким не погодився?
Кому що заперечив?
Чи в верховіттях верб набравсь жалю
Й скотився у туман у срібні роси?
Назустріч ночі вийшов у хмелю,
В березах розчесавши коси...

ПІАР

Не розпинайте душу!
Не лізьте туди з ногами!
Чому все життя щось мушу,
Обкладена геть боргами.
Живемо ми чітко за правилом
Умовностей і компромісу,

Всі крапки і коми поставлено
В поєднанні форми і змісту.

У правді своїй – незборимі,
По суті ми просто скептики:
То істина в парадигмі,
А то – в елементах еклетики.

Та все ж чоловіку вже зрадили,
І жінку давно розлюбили,
Хоч пхаємось в рамки „порядності”
І „форму” тримаєм щосили.

І знову з позицій заношених
Ми розглядаєм теорії,
Щоб якимось ї собі притулитись
В тісному тунелі історії.

Ой, розхристані коні
Пролетіли роками.
Сріблом вкрилися скроні,
Оповиті думками.

То є срібло і мить
Гіркоти і образ,
Все, що щемно болить,
Все сьогодні, і нараз.

То є мудрість і сила
Снами й днями набута,
То є сонце і злива,
То є радість і смуток.

То є пісня любові –
Двоє лебедів в парі.
Закарбовані мрії,
Світло блиску і чарів.

Ой літа мої літеньки,
Ні, не ви мені зрадили,
В цьому сьайві срібlistому
Є свій сенс надпривабливий.

Намалюй мені дощ,
Намалюй мені зливу,
Намалюй мені ніч,
Де були ми щасливі.

Намалюй мені грім,
Намалюй блискавицю,
Світлий спалах грози
Поклади на десницю.

Зупини дивну мить,
Принеси як дарунок,
Той омитий дощем
Спраглих уст поцілунок.

Той солодкий нектар,
Що п'янить до безтями...
Намалюй неба дар,
Залиши поміж нами.

Ти бачив, вітер гвалтував тополю?

Як уживався нею досочу!
Вона ж, бідненька, здригалася од
болю,
Ридала гірко краплями дощу.

То вигиналася струнким дівочим
станом,
Сплітала руки-віти від жалю.
Здавалося, що чути невблагання:
„Що ж робиш вітре?! Я ж тебе люблю!”

А дощ ї собі періщив безупину,
Як міг, шалений зливі догоджав.
Геть промочив тополі сорочину.
Зелене листя з люттю обривав.

Розхристана... Обтріпані геть віти
Оголеними нервами були...
Та ні, то просто дощ і просто вітер,
Й дерева, що під вікнами росли.

Я ВЕРТАЮСЬ

Через роки і далі вертаюсь
до рідної хати,
Через смуток і радість
вертаюсь у сні й наяву.
Я вертаюсь туди, де старенька
живе моя мати,
Босоніж знов ступлю на м'яку,
росянисту траву.

Я вертаюсь туди, де так
буйно квітує калина,
Я вертаюсь туди, де
зозуля у лісі кує,
Я вертаюсь туди, де є рідна
моя батьківщина,
Я вертаюсь туди, де
залишила серце своє.

Я приїду до вас, бо весь
мій родовід – моя сила,
Я приїду з розлуки,
бо там є коріння моє.
Де дитинства зоря і батьківської
мудрості крила,
Де джерельце цілюще
насаги одвічної б'є.

В цьому – правда життя, –
ти послухай мене, рідний сину,
Рідна батьківська хата –
то є нам в житті оберіг,
Де б не був, де б не жив,
ти завжди пам'ятай Україну,
І з далека вертайся на
рідний до болю поріг.

Ти вертайся сюди, коли
буйно цвістиме калина,
Ти на крилах лети, коли
тугу відчуєш здаля,
Бо у тебе в житті лиш
єдина-одна Батьківщина –
Україна – батьківська,
велика, священна земля.

Тамара ШКІНДЕР, с.Зоря.